Un început al timpurilor nesfârșite

On Ianuarie 27, 2021

Încearcă să-ți asiguri o libertate tenace și vizionară, o libertate care se adaptează timpurilor, fără a pierde nimic din vitalitatea momentelor de reflecție asupra vieții interioare.

Ascult o melodie intitulată "In 100 years", și o ascult cu multă plăcere și cu entuziasm, cu simțirea omului simplu care își poartă anii cu atâta noblețe și seninătate. O ascult ori de câte ori simt că nu mă ascultă nimeni, știind că dacă aș fi fost ascultat cu mai multă sinceritate și deschidere, poate aș fi fost înțeles mai bine ca om al timpurilor nesfârșite. Căci nimeni nu înțelege cât de înșelătoare și dezamăgitoare poate fi simțirea pe care o acorzi anilor trecuți, dar prezenți și neostenițiți numai pe ritmul muzicii.

Și în timp ce o ascult cu drag, și în timp ce mă zbânțui prin cameră pe ritmul ei dinamic, intervine un refren care îmi atrage atenția, într-un spațiu al emoției versatile, poetice, pure: *"Outside the gates of Heaven, oh, there lives a unicorn"*. Ce vrea să spună versul acesta altceva decât că, probabil, în spatele a tot ceea ce ai trăit cu multă simțire stă cineva ascuns în anonimat, cineva greu de găsit, greu de accesat într-o realitate care se schimbă de la un punct la altul, într-un spațiu al transcendenței inaccesibile.

Toate imaginile și sunetele din această melodie se întrepătrund într-o geometrie universală a emoției, toți anii pe care i-am trăit cu grabă, dorindu-mi parcă nespus de mult să nu fi trecut cu atâta grabă, încă mă opresc în loc, într-o aparență a separării de restul lumii, la fel cum o notă muzicală se odihnește în pauza dintre ritm și voce. Iar dacă mă simt diferit, puțin nostalgic, dar și foarte energic, este pentru că anii ce au trecut m-au făcut diferit, chiar dacă diferența dintre mine cel de atunci și cel de acum este la fel de mică precum distanța de la o notă muzicală la alta.

Chiar și notele muzicale au în spate o istorie vastă...

Leadership: Ești pregătit să te accepți pe tine însuți în lupta cu timpul care își povestește existența cu multă sinceritate și într-un mod la fel de captivant în pauza dintre două note muzicale?

O melodie este o trecere a anilor peste momente de neuitat, le strângi pe toate în căușul minții de artist și le transformi într-un buchet de trandafiri ce uimește printr-o incomparabilă putere a culorilor vii, pline de emoție. Evident, nu încerc să transform relația cu mine însumi într-o filosofie a emoției față de domeniul artistic sau muzical, ci mai degrabă încerc să creez o apropiere de o temă ce răzbate din versurile lumii mele. Ele anunță multă tăcere pentru o prezență prea subtilă care își trăiește anii prin reamintire, alteori prin uitare, dar mai ales prin odihna liniștitoare a sufletului.

Despre asta este vorba aici, despre muzica vieții trăită pe ritmul unei găsiri de sine. Căci, nimic nu este mai important decât să te accepți pe tine însuți într-o buclă a timpului care se tot repetă, indicând legătura dintre "Memo" și "Domini", dintre Andante și Allegro, dintre Do și Si. Iar pauza dintre notele muzicale care îmi acompaniază trecutul și prezentul, fiind o formă superioară de conștientizare a emoțiilor și gândurilor care știu să spună o poveste, se prelungește la fiecare acord între sentimentul identității și percepția sinelui.

Anumite momente de viață încă mă mai urmăresc printre aceste note, puține urme au mai rămas din ele, acestea fiind proporționale cu somnul minții obiective.

Poate că trebuie să mă întorc la cel care am fost, plin de hotărâre, truditor, energic, ca să înțeleg că anii nu se numără, ci sunt exact ca boala, se răspândesc de la distanță, pretutindeni. Îi simți peste tot în jur, și în cărți, și în locurile de promenadă, și în muzică, dar nu le poți găsi vreo alinare, ci doar o fecundă aspirație spre altceva. Spre ceva mult mai înalt, mai armonios, spre ceva care este generat tocmai prin actul creației și al perseverenței în creație.

Iar dacă aș trăi 100 de ani, atunci emoțiile mele vor anunța încă 100 de ani de reamintire și retrăire a momentelor fugare de bucurie ale vieții. Până la urmă, sunt măsura schimbărilor și transformărilor cu privire la „înainte" și „după", și dacă aș fi putut să fiu altcineva decât cel ce am fost, atunci aș fi dorit să fi fost un vers dintr-un hit al anilor '90, compus tot de Modern Talking: *"We'll take the chance, we will again".*

Leadership: L-ai îndemnat pe "Tine-Cel Prezent" să acorde o atenție sporită momentelor de reflecție asupra vieții interioare, amintindu-i că ești dispus să identifici perspectivele de interpretare ale unei realități trăite prin rularea aceleiași "muzici" ?

O reevaluare a limitelor timpului pe care mi-l acord mie însumi ca să înțeleg cunoașterea ființei originale, sau mai bine zis nevoia ființei plăsmuite de a reintra în dialog cu Cel care a creat-o, mă pune în acord cu inspiratul punct de vedere al lui Marcus Aurelius:

"Gândește-te că nu peste mult timp nu vei mai fi decât nimeni de nicăieri, că nu va mai exista nici unul dintre lucrurile pe care le vezi acum, nici vreunul dintre oamenii care trăiesc acum. Fiindcă orice lucru este prin natura lui făcut să se transforme, să-și schimbe starea și să dispară pentru ca altele să poată să-i urmeze."

Cred același lucru, dar merg și mai departe de atât. Din dorința de a menține și de a dezvolta contactul direct dintre mine, cel din trecut, și cel ce sunt acum, pe această cale fiind stimulat de capacitățile intelectuale, cu deosebire spiritul analitic și discernământul fin pe care-l dezvoltă și îl întreține studiul filosofiei, voi face o călătorie dus-întors spre acea parte din colțul unei lumi plină de taine omenești.

O lume plină de cuvinte pricepute, sugestive, însuflețitoare, ce se retrăiește printr-o visare care te îmbată și care te face să spui: "Pot mai mult...vreau mai mult".

Voi încerca să mă aflu mereu într-un loc al întâlnirii cu mine însumi și cu celălalt, pentru a simți și învăța că ceea ce este neașteptat la mine, cel de atunci, poate fi găsit numai la mine, cel de acum. Şi ceea ce găsesc că este minunat la mine, cel de acum, se armonizează cu o parte a expresiei unei reacții la sentimentul de libertate pe care ți-l dă melodia: "In 100 years".

Da, sunt liber, fiindcă m-am regăsit pe mine într-un spațiu dedicat exclusiv bucuriei. Am fost, sunt și voi fi suma unor gânduri exprimate prin sunete...

Un creator este o prezență care își poartă anii cu demnitate, este măsura schimbărilor și transformărilor cu privire la „înainte" și „după", exact ca viața dintre două cărți care tratează aceleași subiecte fără să se influențeze într-un fel sau altul.

Un început al timpurilor nesfârșite se caracterizează printr-o trecere necontenită de la o stare la alta, de la o etapă la alta a vieții, pe ritmul unei muzici fabuloase pe care, adesea, o auzi doar tu însuți.

Un creator desăvârșit poate fi perceput ca un acord dintre două note muzicale care se adaugă la o melodie, pentru a-i reliefa conturul, pentru a-i împodobi linia melodică. El poate să reflecte viața trăită de un singur om în momente de timp diferite, cu stări de spirit diferite: el va da judecăți de valoare diferite asupra aceleiași muzici. Sau, după cum bine spunea cineva pe internet:

"Poate ar fi interesant de ascultat chiar două sau mai multe interpretări în paralel ale aceleiași piese muzicale, asta ne-ar dezvălui amprenta personală a celui ce interpretează; ne-ar arăta cât de diferiți suntem în înțelegerea aceleași muzici și totodată cât de frumoși suntem în unicitatea noastră."

* Notă: Modern Talking - In 100 Years (New Maxi Version 2K17)

Source: https://neculaifantanaru.com/un-inceput-al-timpurilor-nesfarsite.html